

פגישת מחזור

הם הגיעו כולם נרגשים ושמחים מלוויים במשפחותיהם (לחלקם כבר 3 ילדים), היו שם רבים. דני הספורטאי, מושיקו החברמן הנצחי, דליה השקטה, מירה שתמיד התנדבה לעזור בכל משימה, אייל, יוסי, אלי - כמעט כולם. בידי מושיקו היה הבקבוק ובו הפתקים שטמנו בסוף השמינית - אז, לפני שכל אחד התפזר לדרכו בחיים, זה לצבא וזה לישיבה וזו לשרות לאומי. כל אחד כתב אז מה הוא חושב שיהיה בעוד 10 שנים, מה יעשה במה יתרום לעם. זה היה בקומיץ אחרי הבגרות האחרונה. דני הקומונר נתן לנו אז שיחת מוטיבציה על החשיבות בתרומה לעם ישראל - השליחות העומדת על כתפי כל אחד ואחד מאיתנו, איש איש, אמר, באמצעות כשרונותיו ויכולתו. עלו והצליחו, אני מאמין בכם...

היה זה רגע התעוררות מיוחד. ישבנו מרוכזים בעצמנו כל אחד בפתק שלו - הטמנו הכל בבקבוק ושכחנו... שנים עברו מאז ישבנו במעגל כולנו - כמו אז רק גדולים יותר, מיושבים יותר.... היינו מסוקרנים מעט 10 לפתוח ולהיזכר אילו חלומות היו לנו אז בתור נערים.

דוד התנדב ראשון לפתוח את הפתק שלו - הוא חלם להיות רם בישיבה תיכונית, היום הוא עורך-דין. "דברים השתנו בדרך" אמר והעביר את תורו הלאה.

אחר כך פתחו כולם, מירי ואהוד, יוסי ואייל, עשו השוואות בין מה שחשבו למה שהם היום. כאלו שחשבו לשרת בקבע ומצאו את עצמם מהר מאוד באזרחות, והיו עוד אחרים ששינו תוכנים במאה ושמונים מעלות.

האווירה הייתה טובה, היה כיף להיזכר בימים ההם לראות עד כמה התגשמו החלומות ומה השתנה... ואז הגענו למושיקו, סוף סוף למושיקו, במושיקו תלו הכל תקוות הוא היה המנהיג הבלתי מוכתר של השבט, טיפוס כריזמטי, ראשון לכל משימה. אני זוכר איך הוא אירגן באמצע הלימודים אוטובוס - "חברה", יורדים שנתיים ריכז בסניף - כשלא היה משהו אחר שיקח לימית להלחם בנסיגה לעזוב הכל ולבוא - וכולנו באנו. את העניינים בידיים, הרים פרויקטים היה ראשון לפעול.

בהיסוס מה פתח מושיקו את הפתק (זאת אני יכול לומר במבט לאחור) היה כתוב שם באותיות של קידוש לבנה נלהבות, של בן נעורים: "אני מושיקו אהיה היכן שהעם יצטרך! בצבא אני רוצה להיות קצין ולהשפיע על חיילי, אגור בעיירת פיתוח - חשוב לי להקפיד על אופיה החברתי של המדינה..." את השאר אינני זוכר במדויק אבל הצליל של הדברים היה דומה - לפעול... לעשות... לתקן...

ניכר היה שמושיקו היה רוצה שיחלפו על פניו וימשיכו הלאה, תחת זאת השתררה דממה. כולם הביטו במושיקו - לבוש בחליפת עסקים אנינת טעם, כשקרוסו הולכת לפניו, הפלאפון נמצא בעמדת הכן לכל קריאה הקשורה בעסקיו הפרטיים המשגשגים...

דוקא דני השקט - העז להפר את השתיקה ולשאול: "נו, מושיקו, קצונה, עיירת פיתוח - לאן הלכו האידיאלים רק לפני כמה דקות בכניסה סיפרת כיצד השגת פטור ממילואים, מה נשאר מהפתק - האמנם רק חלום?" "עזבו", אמר מושיקו בחיוך מאולץ, "היינו ילדים אז, מה הבנו מהחיים, היינו תמימים, חשבנו שהעולם הוא חלום שנוכל לשנות אותו. החיים משנים ת'בן-אדם, אי אפשר להשאר כל החיים בגיל 18. היום אני מסודר וזה מה שחשוב, אידיאלים זה טוב כשצעירים..."

הערב עוד נמשך. היו שהגיבו, אחר כך, על דברי מושיקו בהסכמה, בבדיחות, היו שהביעו התמרמרות קלה - בסה"כ העניין הוחלק.

איני יודע מה חשב מושיקו באותו ערב: על מה שעבר עליו ב-10 שנים. אני יודע שלי היה קשה להירדם.